

תלמודו בידו

דף כט עמוד ב

א] קרבן שנשחט או נמלק בלילה, או מנחה שנקמצה בלילה, מה דינם ?

ב] כיצד קומץ המנחה קדוש בקדושת הגוף, הרי כלי שרת אינו מקדש דבר שהונח בו שלא בזמנו ?

ג] סידר את לחם הפנים ואת הבזיכים אחר השבת שלא כדינו, והקטיר את הבזיכים בשבת הבאה, מה דין הלחם ?

ד] באופן הנ"ל, מדוע בליל השבת הבאה הקודם ליום הראוי לסידור הלחם, אין הלחם מתקדש על ידי השלחן, ובבקר יפסל בלינה ?

א] טעונים שריפה. שמליקת העוף וקמיצת המנחה הם במקום השחיטה בבהמה. ולא ניתן להחזיר הקומץ לכלי שבו שאר המנחה ולחזור ולקמוץ ביום. משום שכלי השרת בו הניח את הקומץ מקדשו בקדושת הגוף. ואם יחזיר את הקומץ לכלי, הרי זו תערובת של קומץ ושיריים.

ב] 1. אף שאינו מתקדש בקדושת הגוף להכשירו להקרבה, אבל מתקדש לענין פסול, ופוסל את הקומץ (בעמוד השחר) משום לינה. וכן לפוסלו אם נגע בו טבול יום או מחוסר כיפורים, או משום יוצא. ונדחה, שמוכח (מלחם הפנים) שכלי שרת אינו מקדש שלא בזמנו אפילו לפסול. 2. לילה שלפני היום בו הקודש ראוי להיקרב, חשוב "בזמנו".

ג] פסול לאותה שבת, כיון שלא עמד על השלחן שבעה ימים. אלא ישאיר את הלחם על השולחן ויביא בשבת זו בזיכים אחרים, עד לשבת הבאה. ומכך שלחם שסודר שלא בזמנו אינו מתקדש על ידי השלחן ואינו נפסל, מוכח שכלי שרת והשלחן אינו מקדש שלא בזמנו אפילו לענין פסול.

ד] רבינא: מדובר שסילק את לחם הפנים מן השלחן ביום שישי, וממילא לא נתקדש. רב אשי: כיון שסידרו שלא ביום הראוי, נעשה כמו סדרו קוף, ואינו מקדשו כלל. ולכן בשבת צריך לסלק הלחם מעל השלחן, ולסדרו עליו מחדש.